

in den spiegel het aangezicht tegen het aangezicht is, zoo ook weerspiegelde Nina's gevoelige en geloovige ziel zich in die van de weduwe des martelaars. Zeer dikwijls had zij het Evangelie gehoord uit den mond van Junius en Guy Regis, maar deze waren mannen. Nooit had eene stille, eenvoudige, gevoelige vrouw, en daarbij zoo diep beproefd en door lijden geheiligd als vrouw Muller was, tot haar over deze hoogheerlijke dingen gesproken.

En de arme Ursula zelfs, hoe onwetend en stompzinnig ze ook mogt wezen, werd aangegrepen door eene geestdrift, die haar geheel veranderd deed schijnen. — Het eind van haren beminden meester, dien zij niet dacht, dat ooit weer de gevangenis zou verlaten, had haar beschaamd gemaakt over de vervolging, die Romes priesters zulke brave burgers aandeden. Zij gevoelde nu iets mede van het lijden om des geloofs wille, daar ook zij eene zwerveling geworden was, zonder dak en zonder inkomen. Ook zij stond op na die toespraak der weduwe en stortte zich in hare armen, terwijl zij smeekte: „och bid ook voor mij, ik heb dat zoo noodig.”

Den volgenden morgen had er eene huiselijke godsdienstoefening plaats, onwettig, wel zeker, want de uitoefening van iedere godsdienst in een particulier huis was verboden — maar daarom niet minder stichtelijk, en Klaas en Galijn, de zoons der weduwe, vertrokken naar hun kantoor. Verder op den morgen begaven Nina en vrouw Muller zich op weg naar de woning van een overheidspersoon digt bij de vrijdagsmarkt, van wien men gehoord had, dat hij in het geheim de goede zaak der hervormden was toegedaan. Van hem hoopte Nina verlof te bekomen, haar vader eens te mogen zien.

Het ging gemakkelijk dezen man te spreken te krijgen, maar toen hij de reden der komst van de beide vrouwen hoorde, schudde hij het hoofd.

„Ware de gevangene een dief, of een ruwe vagebond, ja zelfs een moordenaar,” zeide hij, „dan zou het gemakkelijk gaan — maar een ketter! Dat is eene andere zaak, dat beloof ik u.”

Toen, ziende welk eene teleurstelling deze woorden op het bleke gelaat van de jeugdige smekeling teekenden, voegde hij daarbij: „Maar, blijf eens hier, en ik zal zien wat ik doen kan, — of liever niet hier, volg mij in mijne woonkamer.” Daarop geleidde hij de weduwe en Nina in een vertrek, waar zij twee aardige dames zagen zitten, die druk bezig waren een naaiwerk af te maken.

De oudste van de twee stond dadelijk op en zag Nina zeer teeder aan, nadat haar man haar had medegedeeld wie die twee vrouwen waren. Zij legde de hand op haar schouder en fluisterde in haar oor: „Houd maar goeden moed.” Toen zich tot de weduwe wendende, zeide zij: „Wij hebben elkander reeds vroeger gezien.”

En dat was ook zoo, ofschoon vrouw Muller het zich niet meer herinnerde. Deze dame had reeds dikwijls, in het geheim en op allerlei wijzen verkleed, de verborgen bijeenkomsten der Protestanten bezocht, waar deze in de achterstraatjes der stad werden gehouden, en hoewel de weduwe haar nu niet herkende, hadden zij reeds dikwijls te zamen geboden en gezongen. Zoo was dus de vrouw van den rijken koopman en burgemeester Lippershaag eene van de „nije leere.”

Nu werd ook de jongere dame aan de vreemdelingen voorgesteld. Zij was van den leeftijd van Nina en heette Paulina, des burgemeesters dochter. Al dadelijk ontwikkelde zich tusschen de beide meisjes een familiaar gesprek, en zij werden het spoedig zoo innig zamen eens, alsof zij elkaar reeds jaren lang gekend hadden. In korten tijd had Nina alles verteld, alles van haar huis in Antwerpen, nu niet langer het hare; van de ontvlugting harer beide zusters naar Londen — van hare lieve nicht Lijsken — en eindelijk niet het minst van haar togt naar Gent en haar gevangen vader.

„En denkt gij,” vroeg zij, toen zij zag dat de oogen van hare nieuwe vriendin vochtig werden, „denkt gij, dat uw vader in staat zal zijn mij bij mijn vader toe te laten?”

„Wees maar niet bang, Nina,” zei de andere. „Mijn vader is dikwijls genoodzaakt harde woorden te spreken en strenge straffen toe te passen, maar er is geen zachtmoediger en vriendelijker man in geheel Gent dan hij. Maar laat ons daarover nu niet veel spreken. Als hij nog een poosje wegblijft, zal ik u intusschen mijne bloemen laten zien.”

Het moet gezegd worden: Geen land ter wereld was in die dagen meer vervuld met voorwerpen van weelde en gemak dan Holland. De hollandsche kooplieden waren vorstelijk gehuisvest; wij zagen dit reeds bij Floris Frank. Ook hier bij den burgemeester Lippershaag zag het er regt prinselijk uit. En aan zijne huishouding viel het nog niet op te merken, dat de handel kwijnde. Er is een tijd geweest, dat de liefhebberij voor bloemen in deze streken zeer groot was. Vooral tulpen waren zeer gezocht. Toen was het met deze tulpenmanie nog wel

niet zoo erg als later onder den stadhouder Frederik Hendrik, maar toch was reeds de kiem voor dezen handel aanwezig. Paulina opende de deur van een zijvertrek en geleidde hare nieuwe vriendin te midden van al hare uitwendige schatten. Wij laten ze daar eene wijle toeven.

HET GELOOF ALLEEN REGTVAARDIGT.

I.

Te vergeefs legt zich de mensch, om zich van zijne heerschende boezemzonden en van de daardoor bij hem ontstane vrees te verlossen, toe op allerlei soorten van moeilijke en zelfgekozene oefeningen, alsof hij door werken, lezen, hooren, weenen, vasten, aalmoezen geven, of door als kluizenaar te leven, er in slagen kon. Daardoor vermeerdert hij slechts zijne wroeging en verwijderd hij zich nog meer van God, omdat, in plaats van alleen zich te werpen op 't verlossingswerk dat de Zoon Gods reeds volbragt heeft, en Hem alleen er geheel de eer van te geven, hij nog op zijne eigene werken rust. Hoe meer men in de genade bevestigd en in Christus geworteld is, hoe meer men zich ook ongeschikt gevoelt om zichzelf te helpen; men houdt zich alleen aan Jezus vast, in wiens naam men behouden kan worden.

God eischt niet dat wij onszelve door werken zouden verlossen, Jezus Christus is onze éénige Zaligmaker en Verlosser; Hij heeft ons reeds gekocht, Hij heeft ons losgeld betaald, de genade is ons door Hem verworven. Van onzen kant behoeven wij slechts het te gelooven, het aan te nemen, en ons aan Hem te verbinden, opdat wij in Christus mogen gevonden worden als in eene onneembare vesting. De naam des Heeren is een sterke toren; de regtvaardige zal daarhenen loopen, en in een hoog vertrek gesteld worden (Spr. 18: 10).

II.

De Zaligmaker zegt ons, dat „hij, die 't Koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind, er niet zal in komen.” (Mark. 10: 15). Welke zijn de neigingen van een kind? Het hoort zeggen dat eenig kostbaar en fraai voorwerp voor hem bestemd is, en dat men het hem wil geven; wat doet het? Het bidt, het smeekt er om, het weent, het maakt het lastig, totdat men het hem getoond heeft; zoodra men 't hem aanbiedt, steekt het de hand uit om het te nemen, en zoodra hij het in bezit heeft, verheugt het zich, het is tevreden en houdt het zoo vast als het maar kan, uit vrees dat men het hem weder ontneme. Ziedaar het beeld van een eenvoudig hart, dat door 't geloof de genade door Jezus Christus verworven en door het Evangelie aangeboden aangrijpt. Zeker schrijver heeft met regt gezegd: „even zooveel goederen als 't geloof kan omhelzen, even zooveel eigent het er zich van toe.” Inderdaad, vervult de Heer ter gunste van iederen geloovige deze belofte, die Hij eertijds deed aan de kinderen Israëls door den mond van Jozua: „Alle plaats, waarop ulieder voetsool treden zal, heb Ik u gegeven.” (Joz. 1: 3).

III.

Onze beste oogenblikken zijn die, waarin wij onszelve dieper erkennen als zondaar, arm en onwaardig, en waarin wij het spoedigste alles wat met de zonde in betrekking staat, opmerken. Verliest ons hart iets van deze kostbare eigenschap, dan vermindert dit gevoel onzer ellende, en onze zelfkennis wordt op gelijke wijze verstoord. De zonde te bedrijven is de handeling van een natuurlijk mensch, die den Zaligmaker niet kent; maar de zonde te gevoelen, en die gevoelende dadelijk tot den Geneesmeester de toevlugt te nemen, is de toestand van eenen berouwhebbenden en geloovigen zondaar. Luther zegt, dat een mensch die tot zulk een trap van heiligheid gekomen ware, dat hij de zonde niet meer in zich had of gevoelde, zulk een buitengewoon verschijnsel zoude zijn, dat hij zoude verdienen, dat men alle klokken luidde, om iedereen uit te noodigen, dien te gaan zien.

Het gevoel van ons ongelooft, als het ons doet zuchten, is een bewijs dat wij 't geloof hebben, en er bestaat geen waar geloovige, die niet van tijd tot tijd de zwakheid van zijn geloof gevoeld heeft. De onboetvaardige zondaars verbeelden zich het ware geloof te hebben, en zij hebben het niet; de berouwhebbende en geloovige zondaars integendeel zijn somtijds geneigd te gelooven, dat zij het niet hebben, en zij hebben het.

(Uittreksel van Christiaan Sriver).

W.